

XXXIII. tečaj.

V Kamniku, 1916.

1. zvezek.

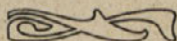
Blagoslovljeno bodi Gospodovo ime!

V začetku novega tečaja kličemo prav iz serca: „Gospod, tvoje ime bodi blagoslovljeno! Trud in delo, veselje in žalost, vse naj bo posvečeno tvoji slavi, tvoji ljubezni!“

Kaker doslej hoče „Cvetje“ tudi v bodoče vnemati po zgledu sv. Frančiška, našega očeta, vse tretjerednike in verne Slovence za popolno kerščansko življenje, za življenje po veri. V nebesih je veliko prebivališč, dovolj prostora za vse narode. Da bi bili dragi Slovenci v številu izvoljenih, to je naša molitev in največa želja. Ali, ako hočemo iti v življenje, moramo spolnjevati zapovedi, moramo gojiti čednosti, skratka imeti moramo duha Kristusovega v sebi, da bomo živi udje njegove sv. Cerkve, njegovega skrivnostnega telesa. Čim bolj resnobni so časi, ki smo jih doživeli, tem bolj je potrebno oznanjevati nauke sv. evangelija. Gotovo, resnice sv. vere so nam znane, ali njih globoki pomen, njih oživljajoča moč, ki ogreje dušo in dvigne serce, se nam odkrije le polagoma po duhovnem branju in sv. premišljevanju. Zato imajo in bodo imeli vsi oznanjevalci božjih resnic zmiraj dovolj dela do poslednjega dne. Oznanjevalci sv. evangelija so pa tudi nabožne knjige in listi. Teh imamo, hvala Bogu, Slovenci že lepo število, preveč pa nikaker ne. Gospod naj da svoj blagoslov vsem; njegovo kraljestvo naj pride v naša serca, njegova ljubezen naj

prevzame vse duše, njegova pomoč in milost spremlja vsa opravila, vse naše stopinje. Gospodovo ime je naša tolažba in moč, njemu edino vsa čast in slava!

Sit nomen Domini benedictum — blagoslovljeno bodi ime Gospodovo!

Vaja v molitvi po zgledih svetnikov.

P. A. M.

I. POGlavJE.

Kaj je molitev?

Katekizem pravi: „Molitev je pobožno povzdigovanje duha h Bogu.“ Moliti more le razumno bitje. Molitev loči človeka od živali, molitev stori človeka dobrega in združi z Bogom, za keterega je vstvarjen. Ker je Bog človeka za se vstvaril, je tudi človeško serce nemirno, dokler v Bogu ne počiva. Človek, razsvitljen po sv. veri čuti v svoji duši, da je za kaj boljšega vstvarjen, čuti, da je tukaj na svetu le ptujec in popotnik, in zato ga pogled na prelepo zvezdnato nebo napolni s pravim domotožjem, on hrepeni po očetu, ki je v nebesih. To povzdigovanje naše duše h Bogu nas pripelje do večega spoznanja Boga, kot svojega dobrega očeta, svojega stvarnika in dobrotnika, keterega smo zarad tega dolžni častiti in poveličevati; privede nas do spoznanja, da smo od njega popolnoma odvisni, da njegova očetovska previdnost za nas skerbi in nam daje vsega, kar za dušo in telo potrebujemo, ter ga torej moramo za te dobrote prositi, in ko smo jih prejeli, zanje njega tudi zahvaliti; dvigne nas do spoznanja, da moramo tega najvišjega Gospoda, ki gospodari in vlada nad življenjem in smertjo, tudi potolažiti, ako smo ga razžalili, ako smo grešili. Tako povzdigovanje našega duha h Bogu v češčenju in poveličevanju, v prošnji in zahvali, v kesanju in spokorni žalosti, je molitev. Tako z Bogom občevati, tako z Bogom govoriti, more v celem vidnem stvarstvu edino le človek.

Molitev je nekaj tako vzvišenega, nekaj tako svetega, tako sladkega in zveličavnega, da celo angelji v nebesih ničesar sladkejšega in višjega ne poznajo. Saj je sv. prerok zamaknjen v ne-

besa slišal Serafine peti: „Svet, svet, svet je Gospod vojskinih trum, vsa zemlja je polna njegovega veličanstva.“

Molitev pa ni ne le izrekovanje kakih molitvic na pamet ali iz bukev, temuč moliti se pravi z Bogom govoriti, z Bogom občevati, kaker občuje in govori hlapec sè svojim gospodom, otrok sè svojim očetom, prijatelj sè svojim prijatelom. Čim bolj priprosta je molitev, čim bolj prihaja iz serca, tem boljša je. Ni potrebno, da bi iskali dosti besedi, da Bogu le tako povemo, kaker nam serce narekuje, je dobro. Saj neskončno dobri in vsemogočni Bog pač ne tirja, da bi mu svojo hvalo in svoje prošnje izražali v posebno izbranih in duhovitih besedah. Molitev prav iz serca, tako kaker nam serce narekuje, nas najbolj približa Bogu. Sv. Janez Klimak imenuje tako molitev naravnost „zduženost z Bogom.“ Tako z Bogom v prijaznosti in prijateljstvu združen je občeval prvi človek sè svojim stvarnikom v raju. Sv. Frančišek Sal. je enkrat razlagal otrokom veselje, ki so ga vživali v raju prvi stariši in je mej drugim rekel: „Najslajše veselje pa je bilo to, da sta Adam in Eva smela z Bogom občevati in ž njim kaker z ljubečim očetom govoriti.“ Kar se oglasi majhin deček: „O, kako škoda, da zdaj ni več tako! Kako rad bi jaz z Bogom govoril, kako lepo bi bilo ž njim se kratkočasiti!“ Sveti škof se je nasmehnil temu bolestnemu vskliku nedolžne duše ter zè vso ljubeznivostjo rekel: „Bodi potolažen, moj otrok! Raj smo sicer po prvem grehu zgubili, ali Boga samega pa nismo zgubili. Povsod je on blizu nas. Vsaki čas in na vsakem kraju moremo mi ž njim govoriti, ž njim občevati. — To storimo, keder molimo. V molitvi ž njim občujemo, v molitvi tudi on z nami govori in to občevanje z Bogom je polno veselja in sladkosti.“

Molitev nas v enem oziru še bolj približa Bogu, kaker perve stariše v raju. Takrat se je Bog do človeka ponižal, v molitvi pa se mi povzdignemo h Bogu od sveta do nebes, mi tako rekoč v duhu stopimo v svetišče božjega veličanstva, se pridružimo korom angeljev in govorimo z Bogom kot sè svojim kraljem in sè svojim najboljšim očetom. Tako že nekako vnaprej okušamo ono blaženost, ketera nas bo v večnosti združila z Bogom v nebesih, kjer bomo njega vekomaj gledali, hvalili in poveličevali. Tako so resnične one besede psalmista: „Kaj imam v nebesih in kaj naj ljubim na zemlji, kaker tebe? Bog mojega serca in delež moj je Bog vekomaj.“ (Ps. 72, 25.)

Zato je pa molitev za človeka največa čast in njegova najlepša naloga. Sloveči učenik Hettinger pravi: „Molitev je delo celega človeka, je njegovo najvišje delo, njegovo pravo življenje, sv. ogenj, ki celo njegovo življenje čisti, svetla luč, ki vse njegovo dejanje in nehanje razsvetljuje, podlaga in središče vsega njegovega bitja. Kedor ne moli, ne živi, on hira; kedor slabo moli, ta slabo živi. Ke bi bila duša obdarovana tudi z najbogatejšimi darovi, ako ne moli, je kaker človeški obraz, kateremu manjka oči. Kamen se ne giblje in zato je na nižji stopnji kot je rastlina; rastlina ne čuti in je nižja od živali; žival ne misli in je nižja od človeka; človek pa, kateri ne moli, je nižji od tistega, kateri moli. Duh učenjaka, kateri ne moli, je neizmerno nižji kot je duh vboge ženice, ketera moli. Zakaj molitev je najvišja stopnja, na katero se more povspeti. vstvarjeni duh, molitev ga najbolj približa Bogu in ga potegne v okrožje Večnega. Reči moramo, da človek le za to čuti, le za to misli in je sploh le za to tukaj, da moli. Zakaj čemu je človek tukaj na svetu? Človek živi le v času, hiti v reki časa, da se z njo izlije v morje večnosti. Kaj pa je to vtopiti se v večnost, ako ne moliti? Ako spoznanje razveseli duha, ako ljubezen serce za seboj potegne, ako spoznanje Najvišjega duha najbolj razveseli, ako ljubezen Neskončnega serce neizrekljivo gane, potem stegneš ti svoje roke, da bi se oklenil Njega — ti moliš.

Človek moli, ker ga h temu sili njegova narava. Ke bi Bog tudi ne tirjal molitve, človek bi le molil. In ako mi zvijačnost brezverstva govori: Čemu moliš? Saj je zastonj! Saj je neskončen prepad mej teboj in Bogom, brezno, keterega ne premosti nobena molitev — serce vendar moli. Ako se mi govori: Čemu moliš? Bog je previsok Gospod, da bi se ozerl na te, ti červ v prahu zemlje, ti prašek, ki zgineš v njegovem vesoljstvu — serce vender moli. Verujem, da, jaz vem, Bog gleda na me, Bog me sliši, da, ravno zarad tega me Bog posluša, ker sem tako majhin pred njim. Zakaj pa? Glej, ako te mali, bolelni otrok prosi košček kruha, ali mu boš ti odrekel? Ne, ti mu boš dal več kot to. Ako prileti ptiček v hudem zimskem mrazu pred tvoje okno in ako bi te prositi znal: Daj mi le eno drobtinico, ali bi ti vbogemu ptičku drobtinico odrekel? Ako bi tebi červ, ki se pod tyojimi nogami zvija, reči mogel: O ne pohodi me, ti, ki si tako močan, tako velik, o človek, jaz pa sem le vbog červecik. Koliko bi bilo tvoje sočutje s to najnižjo stvarco? To je človek pred Bogom ni

zato, ker si tako neskončno majhin, moliš k neskončnemu Velikemu in zato ima Bog, ker je neskončno velik, neskončno veliko vsmiljenje s teboj . . .

Molitev je najlepša naloga človeka, njegova največa dolžnost, je pa tudi njegova čast in velika tolažba. Strašno bi bila pusta zemlja in svet prazen kot izmerla puščava, zemlja bi bila velik grob in nebo nad njim, kaker črni pokrov nad rakvijo, ke bi ne bilo molitve, ketera se dotika zemeljskega, pa vzbudi človeku vir višjega življenja. V molitvi je neki blagoslov in posvečenje svetâ in posvetnega; kaker obok miru stoji nad mračnimi in temnimi dolinami tega truda in bolečin polnega življenja, ki nam vedno kaže na kaj višjega in vsakemu tudi najvbožnišemu in najnižjemu vtisne znamenje večnega namena. Vzemi vbožcu molitev in vzel si mu vse, vso veljavo in vso poezijo življenja; on potem ni več kot topo, delovno tovarno živinče, ki more sicer v čutni našladnosti za trenotek pozabiti na svojo nizkost, on ni več kaker zver, keder besni.“

Kolika čast in visokost je torej molitev za človeka! Kako visoko nad vse druge stvari na svetu ga molitev povzdigne!

Večni, neskončni Bog sam hoče ž njim govoriti, ž njim občevati. Večni, sveti Bog je zanj na razpolago vsaki čas, na vsakem kraju. Zato pa tisti, ki ne moli ali se celo molitve sramuje, dela nespametno, greši, ker se takorekoč sramuje Boga in se odreče najlepši pravici, z Bogom govoriti. Naj bo tedaj naše serce oltar, iz kterega se vedno vzdiguje prijetni duh molitve gori k očetu, ki je v nebesih. Ker le v Bogu najdemo pokoj in pravo srečo, se v molitvi radi ž njim pogovarjajmo in recimo s pobožnim Tomažem Kempčanom: „Vsa sreča in lepota, vsa vednost in bistroumnost, vse bogastvo in vmetalnosti, vsa slava in hvala, vsa milina in tolažba, vse upanje in obetanje, vse zasluge in hrepenenje, vsi darovi in dobrote, ketere podeljuješ; vse veselje, ketero vboga duša sprejema in čuti, vsi angelji in nadangelji in vsa truma nebeška, vse vidljive in nevidljive stvari, vse to je lepo, pa v vsem tem ne počivam, ker to nisi ti sam, o moj Bog! Drugi naj iščejo namestu tebe drugih stvari, keterekoli hočejo; meni pa drugo ni všeč in mi ne bo, kaker ti sam, moj dobri, vsegamogočni Bog, moje upanje in večno odrešenje. Molčal ne bom in ne nehal moliti, dokler ti ne govoriš v mojem sercu.

Ni ga tebi enakega mej vsemi v nebesih in na zemlji; dela tvoja so popolna, sodbe pravične in vse vodi tvoja previdnost. Zato hvala in slava tebi, modrost očetova. Tebe naj hvalijo in časte moja usta, duša moja zè vsem stvarjenjem!“

Nebesa, cilj našega potovanja.

Na svetu se vse spreminja. Za nočjo pride dan in za dnevom noč. Zima se bo kmalu vmeknila pomladi, pomlad bo spodrinilo poletje in poletje se bo vmeknilo jeseni, kateri bo sledila zopet merzla zima. V zgodnji pomladi prikljè cvet, razvija se, raste, naposled ovne ter dá prostor drugemu cvetu, drugi rastlini. Vse na svetu terpi in traja le nekaj časa, potem premine, zgine ali pa se spremeni v kaj drugega. Tudi človek se spreminja. Rodi se na svet, raste, dozori ter se naposled verne v zemljo, iz ktere je vzet. Tudi človek hodi po poti, ki jo je stvarnik določil vidnim stvarjem, tudi človek, razumna stvar, ki gospoduje na svetu, nima obstanka, popotnik je na zemlji. „Popótvanje, bratje, je naše življenje — Mož modrih od negdaj je to govorjenje“ pravi znana pesem. In v resnici! Naj si bo človeško življenje dolgo ali kratko, veselo ali žalostno, vender ni nič drugega kaker nepretergano potovanje, ki ima svoj konec, svoj zadnji obstanek. Vsak trenotek naših dni je korak proti koncu. Gotovo, kaker ima vsaka pot svoj cilj in konec, prav tako ima tudi potovanje človeškega življenja svoj cilj. O tem ni dvojbe.

Ali — to je najvažniše vprašanje! — kje je prav za prav ta cilj in konec?

Sv. vera nas uči, da so nebesa cilj in konec našega zemeljskega popotovanja — nebesa, kraljestvo popolne sreče in blaženosti, kjer izvoljeni vživajo lepoto, dobroto in ljubezen neskončnega bitja — Boga. — Veličasten je ta cilj in konec, ta zadnji namen, to mesto, kjer bo človek večno ostal. Da bi pač resnice sv. vere razsvitljevale in ogrevale vsakega zemljana, vsakega popotnika, ki roma v solzni dolini! — Da bi vsaj nas vse, ki že imamo milost prave vere, neprestano spremljala misel na ta zadnji cilj, da bi nas vsaki dan dvigalo hrepenenje po nebesih!

Človek hiti vedno bolj in bolj nasproti — smerti in grobu. Te resnice nihče ne more tajiti in je tudi ne taji noben človek, čeprav pogosto ne misli nanjo. In vendar nas vsa narava spominja: „postoj, zemljan, in pomisli: tudi za-te pride konec!“ — Poglej stvarstvo božje, ozri se na drevje in germovje. Ali ne nosi narava znamenja smerti na sebi? Kako lepi so spomladi s cveticami okrašeni travniki, kako razveseli človeka pogled na kras vertov; s kakšnim hrepenenjem čaka kmetovavec jeseni, da napolni z obilnim sadežem shrambe! In priroda je hvaležno in bogato povernila kmetu trud in delo: obrodila je stoteren sad. Njeno delovanje je pa po zimi končano. Odela se je z obleko miru in spanja. Počiva njiva, ki je rodila človeku bogato žito in mu podarila potrebni živež; počiva drevo, ki je pognalo komaj par lističev in je preživelo preteklo poletje še nerodovitno. Ali razumeš, dragi bravec, nauk, ki ti ga podaje narava? Tudi ti boš ob svojem času počival pod odejo zemlje, naj bi bilo tvoje življenje kakerškoli: dobro ali slabo. Zemlja ima čas miru, tako tudi človek v grobu. — Toda grob ni in ne more biti zadnji namen, cilj in konec našega potovanja. Zakaj ne? Samo telo namreč polože v grob in tudi telo ne bo večno tam ostalo. Naša nevmerjoča duša pa se preseli takoj ob smertni uri v večnost, v kraljestvo duhov. Cilj in konec, zadnji namen duše, kraj, kjer bo vedno ostala, je torej večnost. In sicer nam je, tako nas uči sv. vera, namenjena blažena srečna večnost, nebesa, večno življenje. Odločeni smo za nebesa, to je volja božja, toda le s tem pogojem, da na zemlji spolnjujemo zapovedi božje. Ako se z velikim grehom odvernemo od Boga in v takem žalostnem stanju terdovratni ostanemo, se seveda odpovemo nebesom in tedaj nas čaka — nesrečna večnost. Ali pravi cilj in zadnji namen so vendarle nebesa. In po pravici! Ako nas je Bog vstvaril, nas ni mogel za kaj drugega vstvariti kaker za-se in zaradi samega sebe, ker je Bog neskončno bitje in tedaj zadnji cilj vesoljnega stvarstva. Od Boga smo izešli in h Bogu moramo priti.

Z Bogom združen biti v večnem življenju, to je zadnji namen slehernega človeka. „Zdaj pa,“ tako pravi sv. apostelj Pavel (Rim. 6, 22), „ko ste prosti greha, sužnji pa postali Bogu, imate svoj sad, posvečenje, konec pa večno življenje.“ Na vprašanje učitelja, kateremu izmed treh kraljestev narave pripada človek, je neki učenec prav lepo in primerno odgovoril: „Človek spada v nebeško kraljestvo.“ Da, nebeško kraljestvo je cilj, keterega je

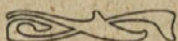
večni Stvarnik določil za konec našega potovanja skozi življenje. Nebo naj bi bilo za zvesto službovanje nekaterih let moje in tvoje in vseh ljudi nad vse veliko plačilo v blaženi večnosti. Ali razumeš sedaj, zakaj in h čemu je prav za prav človek na zemlji?

Človek je pred vsem zato na zemlji, da hiti proti nebesom. Ni samo zaradi tega na svetu, da skerbi za svoje časne zadeve, da sebe in svoje pošteno preživi, in da človeški družbi koristi. Tudi to je sicer njegova dolžnost. Njegovo prvo in najbolj važno opravilo je in bo ostalo, da skerbi za zveličanje svoje edine duše, da torej hiti proti nebu. Zato je rekel Odrešenik tako skerbni in delavni Marti: „Marta, Marta, skerbna si in si veliko prizadevaš. Pa le eno je potrebno“ (Luk. 10, 41. 42). To „edino potrebno“ je pa skerb človeka, da potuje proti nebu. — Človek ni vstvarjen, da bi si zbiral zlato in zaklade, da bi si pridobil spoštovanje in ljubezen ljudi, da bi dosegel visoko službo. Sicer mu je tudi to v gotovi meri dovoljeno; vendar pa ni mnogo od tega odvisno, je-li vbog ali bogat, zaničevan ali češčen, visokega ali nizkega stanu. Glavno je, da hrepeni po zveličanju in da v življenju sè spolnjevanjem zapovedi božjih zasluži nebesa. — Svet ponuja človeku čutno veselje, s katerim poskuša potolažiti njegovo kopenjenje po sreči. Veliko jih je, ki izrabijo vse svoje dušne in telesne moči, da si povečajo minljivo srečo sveta. Toda vsa sredstva so nezadostna, sè vsakim vživanjem raste strast in ne miruje prej, dokler ne vničijo telesa boleznin in terpljenje, posledica razkošnega in gerdega življenja, ali dokler ne preneha biti nenasitljivo človeško serce. Kaj pomaga bogatinu vse njegovo premoženje, škerlat in tenčice, v ketere se je oblačil, kaj mu pomagajo vse gostije, ki jih je prirejal svojim prijatelom? Zdihuje obupno v peklju in nima niti ene kapljice vode, da bi si ohladil svoj jezik. Vse, kar ga je v življenju razveseljevalo, je minilo, ostalo mu je samo večno terpljenje. Kakšno škodo ima siromak Lazar, ki je celo življenje preživel v vboštju in bolečinah? Vse gorje je prešlo, in sedaj vživa večno radost in veselje nebes. „Iščite najpoprej,“ nam kliče Zveličar (Mat. 6, 33), „božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to (kar potrebujete v svetu) vam bo naverženo.“ Kraljestvo božje, sv. raj si zaslužiti v sedanjem življenju, to je namen vsakega človeka na zemlji.

Ko je sv. škof Martin vmiral, je ležal v spokorni obleki na tleh. Noč in dan je molil ter neprenehoma vpiral svoj pogled v nebo. Da bi mu olajšali bolečine, so ga hoteli duhovniki obrniti

na levo stran. On pa jim ni pustil. „Bratje!“ je rekel, „pustite me, da bom rajši gledal nebo, kaker zemljo, da ne bo moja duša zgrešila svojega cilja.“ — Zapomni si dobro te besede in ravnaj se po njih, dokler si še popotnik na tem svetu. Ne oziraj se mnogo po zemlji, temuč glej proti sv. rajju. Ne zemlja, temuč nebo je presrečni cilj in konec človeškega življenja. Tvoja največa skerb naj bo, približati se dan za dnevom, uro za uro vedno bolj in bolj sv. rajju. Ako zanemarjaš to skerb, je vse, karkoli storiš, prazno in brez vrednosti, in ne zaslužiš, da živiš.

„Kaj pač pomaga človeku, če pridobi ves svet, na svoji duši pa terpi škodo. Ali kaj naj da človek v zameno za svojo dušo?“
(Mark. 8, 36. 37). P. G. R.

Ponižnost.

(Po P. Arzeniju Völling. II. 3.)

»Quanto magnus es, humilia te in omnibus.«

»Čim večji si, tembolj se v vsem ponižuj.«

Sir. 3, 20.

Ako premišljujemo vodilo tretjega reda, čutimo, da v vseh njegovih opominih in predpisih vlada pravi duh sv. Frančiška. Zdi se nam, kaker bi tudi iz ust sv. vstanovnika tretjega reda slišali besede: „Učite se od mene, ker jaz sem iz serca ponižen.“ (Matevž 11. 29.) Ko pravi učitelj kerščanskih čednosti hoče sv. Frančišek opozoriti vsakega, ki ima namen vstopiti v tretji red, na prvi predpogoj vsake čednosti — na ponižnost. Ponudi nam priprosti škapulir in vbožni pas ter ime: red pokore. — A poznal je sveti oče človeško serce, ki je zakerknjeno in zaperto poduku, a se rado odpre lepemu zgledu, in zato je sam nastopil ternjevo, terdo pot ponižnosti. Terpel je ponižanje vsake verste z največo poterpežljivostjo; še več; ponižal in vklonil se je vsem, ter iskal zaničevanje in preziranje s tako vnetim srcem, da so mu nadeli ime: ponižni sv. Frančišek.

Ako je ta veliki in od Boga toli odlikovani svetnik venderle tako ponižno sodil o samem sebi, ne bo tudi nam pretežavno, ponižati se, ako le hočemo nastopiti dvojno pot in sicer: prvič pot spoznanja samega sebe, in drugič, stermo pot dejanstvene vaje v ponižnosti.

I.

Preden se napotimo na pot ponižnosti, pogledjmo natančno, kaj je prav za prav ponižnost. „Ponižnost je resnica“ pravijo vsi sveti učeniki; ali kaker nam natančneje razlaga sv. Bernard: „Ponižnost je čednost, s katero človek samega sebe spozna in se malo ceni.“ Prava ponižnost ne prebiva tolikanj v naši pameti, temuč v naši volji. Ker pa volja le to malo ceni in zaničuje, kar ji pamet kaže kot zaničevanja vredno, je njena prava podlaga spoznavanje lastne ničevnosti in nevrednosti naše. Da pa lažje spoznate same sebe, imejte pred očmi trojna vprašanja: 1. Odkod si? 2. Kaj si? in 3. Kaj boš postal?

Na prvo vprašanje: od kod si? nam odgovarja sv. Bonaventura: „Vedi, da izviraš iz prahu, da si vstvarjen iz zemlje.“ Preden pa si bil vstvarjen iz zemlje, nisi bil prav nič, še manj kaker peščeno zernce, ki je že bivalo. In kaj si sedaj? Če se primerjaš sè vsem človeštvom, zgineš kaker kaplja v morju; proti Bogu pa si še manj kaker peščeno zerno v primeri z vesoljnim stvarstvom. Vbog, slaboten in plakajoč si prišel na svet, ko človek, ki je obtežen z britkostmi in težavami, in že nosi v sebi smertno kal in se bliža vsaki dan svojemu grobu. Zaklicati moramo sè sv. Frančiškom: „Kedo si ti, o moj presladki Gospod, moj Bog, kaj pa sem jaz, revni červič, hlapec tvoj.“ In kaj boš postal? Pogledj enkrat staro mamico gerbavega suhega lica, kako pokašljeuje in težko hodi ob palici — živa razvalina človeške podobe! Glej, taka boš ti nekoč, sedaj cvetoča deklica — naj preteče petdeset let — če ti podeli dobri Bog toliko starost. In kaj boš, ko preteče sto let? Hrana červom v zemlji, prah in pepel. Obsojeno je bilo človeštvo že v raju: „Prah si, in v prah se zopet porverneš.“ (1. Mojz. 3, 19.) — Oj, ko bi to vsi resno premislili! — „Pogledj tega človeka,“ pravi blaženi Viannej, „pogledj ga, kako se muči in dirja za dobičkom; vsem želi gospodovati in si domišlja, da je bog vedi kaj. Napihuje se, kaker bi hotel reči soncu: vmakni se, naj svetim jaz namestu tebe. In čez nekoliko časa bo ta-le ošabnež peščica prahu, ki ga voda odnese proti morju. Oj, pogledj nase in se obogati sè zakladom ponižnosti v spoznanju samega sebe in lastnega siromaštva.

Ali pojdimo dalje. Vse telesne spretnosti, vse zmožnosti našega duha so dar božje dobrote in radodarnosti. Poslušajmo sv. aposteljna Pavla: „Kaj imaš, o človek,

česer ne bi bil prejel? Če si pa prejel, čemu se hvališ, kakor bi ne bil prejel?" (1. Kor. 4, 7.) — Niti dobre in zaslužene misli ne moremo imeti sami iz sebe, kakor tudi ne moremo obžalovati svojih grehov brez pomoči božje, kakor nas uči sv. pismo. Ker je torej Bog vir in začetnik vsega dobrega, pripoznati moramo s prerokom Izaijem: „Vsa naša dobra dela izvršil si ti v naši duši, o Bog.“ (Iz. 26, 12.) — Moj Bog, kako se hočemo še ošabno ponašati, ko nismo nič, nimamo nič in ničeser ne premoremo iz lastnih moči.

A stopimo še en korak naprej v spoznanju samega sebe, v spoznanju naše ničevosti. — Vprašate me morebiti: „Ali je še kaj, kar je manj kakor nič?“ Da, ljubi bratje in sestre, in to so naši grehi, naši dolgovi so, ki smo jih nakopičili namestu zasluženja. Naši grehi so kakor stopinje na toplomeru, ki se nahajajo pod lediščem, pod ničlo. Boljše je ne živeti, kakor pa grešiti. Saj je rekel sam božji Zveličar o Judežu Iškarijotu: „Bolje bi bilo zanj, ako bi ne bil rojen.“ (Matevž 26, 24.) — In če je človek sè smertnim grehom Boga razžalil ter si zaslužil pekel, kako mu je mogoče, da se še napihuje in povzdiguje nad druge?

In čeprav ti tvoja vest ničeser ne očita, vendar moraš priznati sè sv. apostelnom Pavlom: „Sicer se ne zavedam ničeser, a zato še nisem opravičen, zakaj sodil me bo Gospod.“ (1. Kor. 4, 4.) Sv. Bernardin Sijenski pa pravi: „Če se spomnim besed sv. Duha: človek ne ve, ali je vreden sovraštva ali ljubezni, tedaj se tresem po vseh udih in obdaja me smertni strah.“ Kedo izmed nas bi se ne bal, ko vidi in čuti, kako nas naša popačena narava in naše strasti vedno vlečejo v to, kar je prepovedano. Ta negotovost je najboljšo sredstvo, ohraniti nas v pravi ponižnosti.

Ali se morda zanašaš na svoja dobra dela? Preskušaj njih pravo vrednost pred vsevednim Bogom. Kakšne so tvoje molitve in verske vaje, ali niso polne raztresenosti in nepopolnosti? In tvoje stanovske dolžnosti, dobra dela iz ljubezni do bližnjega, ali so imela vedno najboljši, čisti namen? Koliko slabosti in malovrednosti boš v njih zasledil, menda zaslužiš zanje bolj kazen kakor plačilo. — Porečeš morebiti: zakaj pa me tako spoštujejo in cenijo ljudje? Naj ti povem priliko iz življenja svetnikov. Sv. Leonardu Portomavriškemu so šli ljudstvo in duhovni nekega laškega mesta z vihrajočimi zastavami in gorečimi svečami naproti. In ponižni misijonar reče: „Oj, kolika je

priprostost tega ljudstva. Ke bi me dobro poznali, opustili bi vse to češčenje moje osebe in metali bi rajši kamenje za menoј.“ — Sv. Peter Aljkantarski je rekel pri slični priložnosti: „Glejte, bogatini ravnajo tako iz vljudnosti, vbogi pa iz priprostosti.“ — In blaženi Viannej, župnik-tretjerednik, pripoveduje: „Dobil sem isti dan dve pismi. V prvem stoji, da sem velik svetnik, v drugem pa, da sem hinavec in slepar. Pervi ničeser ne pridene k moji vrednosti, a drugi mi ničeser ne vzame,“ in pristavil je lepe besede našega sv. očeta Frančiška: „Kar velja človek pred Bogom, toliko je in nič več.“ Bog pa ve, da smo pred njim prah, pravi psaljmist. Očitna je torej vsa naša revščina in odvisnost od Boga, da mora zginiti vsak napuh v naših sercih kaker pomladni sneg pred soncem, če le resno spoznamo same sebe.

II.

Ali je to spoznanje samega sebe že ponižnost? Potem bi bili vi vsi sedaj popolnoma ponižni. A vsaka čednost, tako tudi ponižnost nima svojega sedeža le v pameti, ampak tudi v sercu. Po volji nam mora biti, da ravnajo drugi z nami, kaker to v resnici zaslužimo. Tu se pa koj pokažejo težkoče. Pred Bogom v molitvi, pri spovedi pripoznajo premnogi kristjani svojo slabost, nezmožnost in siromaštvo. Komaj pa nehajo moliti, že se kaže iz njihovih besed in njihovih dejanj ošabnost in ničemernost. O, kako redka je prava ponižnost. Po zgledu sv. Frančiška nam je dospeti po treh stopinjah do prave ponižnosti.

1. Ničeser ne govoriti v svojo čast. Prava ponižnost našega sv. očeta Frančiška se razodeva pred vsem po njegovi zunanosti; on ne povzdiguje ošabno svoje glave, skromni so njegovi pogledi, priprosta in vbožna njegova redovna obleka, in nikoli ni slišati besede v lastno hvalo iz njegovih ust. In koliko bi nam lahko povedal sv. Frančišek o samem sebi, kar bi mu bilo v največo slavo! Po rodu je bil bogat, imeniten meščan. Pravil bi nam lahko o velikih redovih, ki jih je vstanovil, in o čudežih, ki jih je storil Bog na njegovo priprošnjo in nad njim samim. A nigdar ni govoril o tem, nasprotno, imenoval se je siromašnega červička, najnevrednišega služabnika božjega, največega grešnika. In dokazal je svoje terditve rekoč: „Ako bi ljubi Bog kateremu razbojniku podelil tolike milosti kaker meni, on bi jih morda

mного bolje porabil in svetejše živel kakor jaz.“ Vedel je, da je ponižnost podobna pogorskemu potoku, ki ostane sredi gozdne samote močen in naraste ob hudih viharjih in plohah, a mora vsehniti ob sončni vročini časti in priznanja.

Oj, kako malo jih je, ki v tem sledijo sv. Frančišku. Po zakotnih potih in pri zadnjih vraticah si nosijo polne koše samohvale. Zgražajo se nad slabostmi svojega bližnjega, radi govore na dolgo in široko o njih pregrehah, a potem, ko so bližnjega poteptali, se povzdigujejo nad njega, hvaleč svoje prednosti z besedami: „Jaz pa nisem tak, tega bi pa jaz ne storil nigdar itd.“ Ali nas ne spominjajo s takim ravnanjem na farizeja, ki je molil v tempeljni: „Zahvalim te o Bog, da nisem takšen, kakor so drugi ljudje, posebno da nisem kakor ta - le cestinar.“ (L. 18, 11.) — Zakaj se pa tako čudiš, ako si storil kako očitno napako, zakaj se tako zagovarjaš, če te karajo, zakaj olepšavaš svoje pregrehe, morebiti celo v spovednici? Kè bi bil v resnici ponižen, imel bi samega sebe kakor naš sv. oče Frančišek za vbogega grešnika, in čudil bi se, da kljubu svoji slabosti nisi še bolj globoko padel.

2. **Poterpežljivo prenašati zaničevanje.** Ako res hočete slediti sv. očetu Frančišku v popolnosti, morate iti še za korak dalje. Ni dovolj, če samega sebe ne hvališ in ne častiš, ne, dospeti moraš še na višjo stopinjo, in ta je v tem, da se ponosno ne povzdiguješ, ako te kedo hvali, in ostaneš miren in pokojen v sercu, ako te kedo graja ali celo zaničuje. Ozri se na sv. očeta Frančiška. Prestal je tudi v tem veliko preskušnjo ponižnosti z najlepšim vspedom. Nekoč je pridigoval v Interanah (Interane) v pričo tamošnjega škofa. Govoril je z veliko vnemo in globoko učenostjo. Po pridigi pa je rekel škof pričujočemu ljudstvu: „Hvalite Gospoda, ki vas je denes toliko dobrega učil po ustih tega zaničevanega vbožca. Pokazal vam je prav po tem - le siromaku, kaj imate storiti, česa se varovati.“ Nato se verže sv. Frančišek k nogam škofovim rekoč: „Prečastiti gospod! Nigdar se mi ni skazala tolika čast, kakor denes. Neketeri so me imenovali svetnika in me hvalili v tem, kar je storil v meni Bog, in so meni skazovali čast in slavo namestu Bogu. Ti pa si v svoji modrosti pravo zadel in si mi skazal resnično čast. Ločil si malenkostno od dragocenega, prisodil Bogu slavo in modrost, meni pa nevednost in zaničevanje.“ — Maloketeri otrok sv. Frančiška bi pač prestal tako terdo preskušnjo ponižnosti. Keder je

treba kazati svojo ponižnost v dejanju, takrat se ločijo duhovi. Ošabnež in napuhnjen človek je celo očaran, če ga zadene tudi nezaslužena pohvala; zdi se mu primerna, ker ima visoko mnenje o samem sebi. Sicer se dela ponižnega in često prosi, naj vender ne cenijo toliko njegovih zaslug. Pa le poskusi in grajaj najmanjšo reč na njem in videl boš, kako je bila vsa navidezna ponižnost le hinavščina. Tudi napuh se rad kaže pod krinko ponižnosti. Kako ljubezniva mora pač biti ponižnost, da se hoče še napuh skrivati pod njo, in nasprotno, kako ostuden mora biti napuh sam na sebi, ker se tako rad zakriva! — Ke bi bil v resnici ponižen kaker naš sv. oče Frančišek, tresel bi se, in bal pohvale in slavljenja; strah bi te bilo, da kradeš hvalo tistemu, kteremu gre v resnici, Bogu, začetniku vsega dobrega, ki edini zasluži čast in slavo. Bal bi se, da ne bi zaslišal nekoč pri zadnji sodbi besed: „Pojdi, dobil si že svoje plačilo.“

3. Zaničevanje z veseljem prenašati. Če pa hočete vstrajati na drugi stopinji ponižnosti, treba je, da vsaj poskušate priti še višje. Mnogo je že, ako ničesar ne govorite v svojo lastno čast, še več je, ako poterpežljivo prenašate zaničevanje, a največ, ako taka zaničevanja prenašate sè svetim veseljem in serčno radostjo. To je najvišja stopinja. Da, svetniki so nalašč iskali zasramovanje in preziranje iz ljubezni do zasramovanega, zaničevanega Zveličarja. — Kako neizmerno velika, naravnost nerazumljiva je bila ponižnost našega sv. očeta Frančiška v tem, da si ni upal sprejeti časti duhovništva, temuč je sam vedno ostal dijakon. In vender je bil velik čudodelnik, naravnost Kristusov prijatelj, ki je globoko proderl v Njegove skrivnosti. — Kedo se ne čudi, ako bere, kako je sv. Frančišek naravnost iskal zaničevanje. Nekoč je bil bolan ter moral prenehati v svojih velikih spokornih vajah. Zbog tega se je vznemirjal. „Ti ne zaslužiš,“ rekel je sam pri sebi, da te imajo ljudje za spokornika.“ Na to je vstal, šel vunkaj na očitni prostor, kamer so ga spremljali njegovi bratje in mnogo ljudstva — dal se je z vervjo potegniti do kamna, kjer so kaznovali razbojnike, je odložil redovno obleko ter govoril začudenemu ljudstvu: „Nikar me več ne imejte za duhovnega človeka, temuč za razkošneža, ker sem jedel celo meso.“ Stermeče je gledalo ljudstvo ta nenavadni prizor in ni vedelo, ali bi se bolj čudilo svetnikovi spokornosti ali njegovi ponižnosti.

Marisiketeri ud tretjega reda si je včasih domišljeval, da je njegova ponižnost prava in resnična; in Bog je pripustil, da ga

je zadela nezaslužena graja. Drugi, manj nadarjeni, so dobili prednost pred njim, in za svoje zasluge ni dobil pravega priznanja in zaslužene pohvale. Oj, kako je vskipelo v nevolji njegovo serce! Vsa njegova namišljena krepost je zginila, kaker bi jo bil odpihnil veter, saj ji je manjkalo zanesljive podstave prave ponižnosti.

Da, vsled globoke ponižnosti se je imenoval sv. Frančišek, ki je bil odlikovan z ranami Jezusovimi, največjega grešnika. In ke bi se bil v veliki sreči hvalil zarad onih milosti, bi nam bilo to umevno. A veliki svetnik, toli češčen in slavljen po sv. Cerkvi, je zaterjeval z besedami sv. aposteljna Pavla: „Kar sem, to sem postal po milosti božji.“ (1. Kor. 15, 10.) — In mi, slabotni čer- vički, nevredni njegovi otroci, naj se še povzdigujemo v napuhu?! Pač nimamo nikakega vzroka zato.

Iz globočine svoje siročine in nezmožnosti kličimo torej k božjemu veličastvu. Prosimo Gospoda, naj nam da po priprošnji našega sv. očeta Frančiška spoznati našo veliko nevrednost. Naj spoznamo, kako slabi smo v dobrem, kako omahljivi in nestanovitni, da bomo vender dobili pogum, nastopiti pot prave ponižnosti in dospeti po njej k ozki stezi zveličanja in k nebeškim vratom, katera so odperta le tistim, ki so ponižnega serca. Amen.

P. F. B.

Misijonarji v Sv. Deželi.

V 6.—8. zv. prejšnjega tečaja „Cvetja“ smo poročali o frančiškanskih misijonih križem sveta. Omenili smo, da je tudi misijon v Sv. Deželi izročen sinovom sv. Frančiška.

Denes hočemo nekoliko podrobneje govoriti o tem misijonu. V misijonskih poročilih se navadno imenuje kustodija Sv. Dežele. Beseda kustodija je latinska in pomeni varstvo, torej varstvo Sv. Dežele. Frančiškanom je namreč izročeno v Palestini varstvo sv. krajev. Ti kraji so posvečeni od dejanj, ki so se izveršila v naše odrešenje. Na teh krajih je ljubezen vernikov do Jezusa postavila v teku stoletji cerkve. Nekaj jih stoji že iz početka kerščanstva, druge so bile v teku časa porušene in zopet popravljene; nekaj jih je še v razvalinah. Kaker mora vsaka navadna hiša, njiva,

posestvo sploh imeti gospodarja, variha, ki čuva, da se je drugi ne prilasti po krivici, tako morajo imeti tudi svetišča v Palestini svoje gospodarje, varihe, ki skerbe, da ostanejo ti sv. kraji v rokah edino pravega gospodarja, sv. katoliške Cerkve in ne pridejo pod oblast razkoljnih krivovercev. Ti varihi so frančiškani.

Vender ne samo od človeških rok storjena svetišča, cerkve, morajo varovati frančiškanski misijonarji, ampak, kar je več vredno in bolj imenitno, čuvati morajo nad tempeljni sv. Duha, da jih ne konča sovražnik; to so tamošnji kristjani, domačini katoličani, živeči mej mohamedanci in katoliški veri prav za prav še bolj nevarnimi razkoljniki. Za katoličane skerbe frančiškani kot dušni pastirji in učeniki.

Sedaj hočemo po versti naštetih najpervo vsa svetišča, ki so frančiškanom v varstvo izročena, na to bomo naštetih tudi vse šole, zavetišča i. t. d., ki jih vodijo sinovi sv. Frančiška.

Frančiškani prebivajo v Sv. Deželi, kaker tu pri nas, po večjih ali manjših samostanih; velicij je 9, majhijih pa 47, ki jim pravijo hospici.

Veči samostani so: v Jeruzalemu: samostan Sv. Odrešenika. Tu biva okoli sto redovnikov sv. Frančiška; razen verhovnega predstojništva cele Sv. Dežele in farne duhovščine za jeruzalemske katoličane žive tu patri in bratje lajiki, ki oskerbujejo službo božjo pri raznih svetiščih v Jeruzalemu. Dalje bivajo tu učitelji in učenci bogoslovja. V samostanu je največa tiskarna Sv. Dežele; mlin, kjer meljejo žito za potrebščine vseh drugih samostanov v Palestini; kovaštvo, ključavničarstvo, mizarstvo ima obilo posla, da preskerbuje redovne hiše v celi kustodiji zè vsem potrebnim. Pozabiti ne smemo tudi učenikov mnogih šolj, ki stanujejo v samostanu Sv. Odrešenika; dalje tudi ne lekarne, kjer dobivajo katoličani zdravila zastonj. Da ne manjka krojačev in čevljarjev za domače potrebe, ni da bi posebej omenjal. Romarji dobe v samostanskem gostišču vso postrežbo in vodnike po sv. krajih. Kaker vidimo, imajo redovni bratje v Jeruzalemu obilno posla.

Drugi veči samostan v Jeruzalemu je v cerkvi božjega groba. Tu bivajo pravi varihi božjega groba. Samostansko poslopje je ozko, slabo, zelo nezdravo; zato se frančiškani v službi varihov menjajo večinoma vsakih šest mesecev. Vsled pomanjkanja prostora si razen črne kave za zajutrek niti jedil sami ne pripravljajo, ampak jih dobivajo iz samostana Sv. Odrešenika. Služba variha božjega groba je častna, pa prav mučeniška.

K večim samostanom v Sv. Deželi štejemo dalje:

V Betlehemu: samostan sv. Katarine. Tu bivajo varihi svetišča, kjer se je Jezus rodil. Razen dušnega pastirstva mej katoliškimi betlehemčani in poduka v ljudski šoli, kaker povsod drugod imajo frančiškani tu en del gimnazije za svojo redovno mladino.

V Ain Karem u: samostan in svetišče sv. Janeza Kerstnika. Tu se je sv. Janez Kerstnik rodil. Dva najvišja razreda gimnazijskih nauk v za redovno mladino sta tu nameščena.

V Nazaretu: samostan in svetišče Oznanjenja Marije Device. Obenem novicijat za redovno mladino.

V Aleppu v Mali Aziji: samostan sv. Frančiška in misijonsko delo mej tamošnjimi prebivavci.

V Aleksandriji v Egiptu: samostan in svetišče sv. Katarine, ki je bila tu mučena in vmorjena.

V Kahiri v Egiptu: samostan Marijinega Vnebovzetja.

V Larnaki na Cipru: samostan bl. Device Marije Matere milosti.

Drugi manjši samostani, hospici so:

1) V Judeji:

Kapela bičanja Jezusovega v Jeruzalemu.

Betfage na vshodni strani v znožju Oljiske gore, od koder je Jezus jezdil v Jeruzalem na Cvetno nedeljo.

V Ain Karem u, kapela Marijinega obiskovanja pri teti Elizabeti.

Emaus, svetišče posvečeno spominu Jezusovega prikazanja dvema učencema.

Ramle, kraj, kjer je bil Jožef Arimatejec doma.

Jafa ob morju: kraj, kjer je imel sv. Peter prikazen o čistih in nečistih živalih.

2) V Galileji:

Gora Tabor: svetišče spremenjenja Gospodovega.

Kana: kraj prvega čudeža Jezusovega.

Tiberija: svetišče, posvečeno sv. Petru.

Haifa pod goro Karmelj: svetišče rožnovenske M. B.

Akka blizu Haife: s cerkvijo sv. Frančiška.

Mudžejdel, na poti mej Haifo in Nazaretom: kapela na čast sv. Gabrijelu.

3) **Na otoku Ciper:**

Limasol: cerkev sv. Katarine.

Nikosija: cerkev sv. Križa.

4) **V Siriji, v severnem delu Sv. Dežele:**

Damask: svetišče spreobnjenja svetega Pavla.

Knaje: kapela v čast sv. Jožefu.

Kasab: kapela v čast sv. Alešu.

Badžagaz: kapela v čast sv. Roku.

5) **V Feniciji:**

Tir: hospic sv. Antona Padovanskega.

Sidon: hospic Marijinega Oznanjenja.

Bejrut: hospic sv. Jožefa.

Mimas: hospic sv. Rafaela.

Harisa: hospic sv. Petra in Pavla. Tu se uče mladi frančiškanski misijonarji arabski jezik.

Tripolis: hospic sv. Jožefa, drugi ob morju: sv. Frančiška.

Latakijeh: hospic sv. Križa.

6) **V Mali Armeniji:**

Aintab: cerkev Brezmadežne M. B. Tu se mladi frančiškanski misijonarji uče turškega jezika.

Maraaš: cerkev sv. Antona Pad.

Jeniše-Kale: cerkev sv. Marjete Kortonske.

Mudžuk-deresi: cerkev sv. apostola Jakoba.

Donkalè: cerkev Marijinega Oznanjenja.

Kars-Pazar: cerkev sv. Mihaela.

7) **V Egiptu:**

Aleksandrija ob morju: hospic sv. Frančiška.

Aleksandrija Moharrem Bei: hospic sv. Antona puščavnika.

Ramle pri Aleksandriji: hospic Marijinega rojstva.

Damanhur: hospic Marijinega Oznanjenja.

Kafr-el-Zajat: hospic Marije Brezmadežne.

Damijeta: hospic sv. Ludvika.

Rozeta: hospic sv. družine.

Izmajla v Kahiri: hospic sv. Jožefa.

Bulak v Kahiri: hospic Device Marije.

Suéz: hospic Device Marije Brezmadežne.

Port Tevfik: hospic sv. Helene.

Izmajla ob Nilu: hospic sv. Frančiška Saleškega.

Port Sajid: hospic sv. Evgenije.

8) Carjigrad z enim hospicem.

Dušno pastirstvo oskerbujejo frančiškanski misijonarji Svete Dežele v 49 lastnih župnijah, ki imajo ob enem 34 kaplanij.

Božja beseda se oznanjuje v 11 jezikih in sicer: arabsko, turško, slovensko, nemško, angleško, francosko, gerško, špansko, italijansko, poljsko, maljteško.

Vernikov, rimsko katoliških, pastirujejo čez 103 tisoč, in pomagajo v dušnem pastirstvu pri 161 tisočih gerško- in sirsko-katoličanov. Frančiškanov duhovnikov v Sv. Deželi je 255, klerikov 34, bratov lajikov I. reda 195, bratov samostanskih tretjerednikov 29; skupaj 513 redovnikov.

Frančiškani podučujejo vse šolske predmete v 59 ljudskih šolah, in na visoki šoli v Aleppu. Samostanske lekarne v Jeruzalemu, pri sv. Janezu v Ain Karem, v Betlehemu, Nazaretu, Aleppu in Aintabu dajejo revežem zdravila zastoj. Dvoje sirotišnic v Jeruzalemu vzderžujejo na lastne stroške. V dveh gostiščih dobe romarji keterekoli vere in narodnosti 3 dni popolno brezplačno postrežbo in prenočišče, kedor ostane v gostišču dalje nego tri dni, plača nekaj malega odškodnine.

Vzderževanje svetišč, šolj, sirotišnic, bolnišnic in mnogih drugih dobredelnih naprav pa zahteva obilno denarnih sredstev. Odkod jih dobivajo sinovi sv. Frančiška, ki sami nimajo ne posestev, ne naloženih kapitalov?

„Ne skerbite, kaj bote jedli, kaj bote pili, s čim se bote oblačili! Saj ve vaš Oče v nebesih, da vse to potrebujete,“ je rekel naš božji Zveličar svojim učencem; le-ti so bili prvi, ki so v Palestini skerbili za razna svetišča, za siromake in bolnike. Od kod so jemali sredstva? Bog je nagnil serca premožnejših

pervih kristjanov, da so od svoje obilnosti dali mnogi vse, kar so imeli, apostelnom in le-ti so podpirali iz skupne blagajne siromake, skerbeli za bolnike i. t. d. Po zgledu apostelnov ravnaajo tudi frančiškani, njihovi nasledniki v Sv. Deželi; z milodari kristjanov celega sveta vzderžujejo od sv. Cerkve njim izročeno dediščino apostelnov, kraje, kjer so se veršila posamezna dela našega odrešenja in podpirajo svoje vbogo kerščansko ljudstvo, skerbe za njihove bolnike, podučujejo njegovo deco, so dušni pastirji in učeniki palestinskih katoličanov.

Seveda sami ne morejo iti nabirat milodarov po svetu; za to delo je v Sv. Deželi frančiškanov premalo in bi morali s takim potovanjem zanemariti misijonsko delo; vsled tega so papeži že pred davnimi stoletji nabiranje milodarov izročili komisarjem Sv. Dežele. Kedo so ti komisarji Sv. Dežele? Komisarji Sv. Dežele so neketeri frančiškanski patri, ki jim verhovni poglavar frančiškanskega reda za dobo šest let poveri službo nabiranja milodarov za Sv. Deželo. Bivajo pa komisarji v večih mestih po celem svetu. Dandenes je 43 oddelkov, komisarijatov; vsaki ima svojega komisarja; najstarejši komisarijat je oni v Neapolju, vstanovljen že l. 1333. V Avstriji imamo generalni komisarijat na Dunaju, njegov voditelj je romarjem iz prvega potovanja Slovencev v Jeruzalem znani P. Melhijor Lehner, frančiškan z belo brado, ljubezniv starček s Tirolskega. Dunajskemu generaljnemu komisarijatu je podrejenih še troje drugih v Avstro-Ogerski državi; in sicer v Levóvu, Budimpešti in Zagrebu.

Tudi posamezni komisarji ne nabirajo osebno milodarov od hiše do hiše; temuč na ta način, da imajo svoje zaupnike po posameznih krajih. Dunajski generalni komisarijat ima v ta namen vstanovljeno bratovščino, „armada sv. križa“ imenovano.

V naslednjem hočemo povedati pravila te bratovščine. Glase se tako: Armada sv. križa je tesno združena s „podpornim delom Sv. Dežele“, in odobrena ter z odpustki obdarjena od sv. Očeta Leona XIII. s pisanjem dne 18. junija 1887. Ta bratovščina ima nalogo, zoperstavljeti se zè vsemi močmi pogubonosnim načelom današnjega sveta. To skuša doseči na ta način, da množi in širi češčenje britkega terpljenja in smerti našega Gospoda Jezusa Kristusa. S tem hoče armada sv. križa doseči pri vernikih, da bi jih duh križa Kristusovega, ki je premagal svet in ki je vir vse sreče, vedno bolj in bolj prešinjalo in poživiljal.

V ta namen

1) nosijo udje te duhovne armade na persih ali sploh pri sebi pod obleko blagoslovljen križ,* da se tako vedno spominjajo dobrot odrešenja.

2) Keder vstanejo ali gredo spat, poljubijo pobožno ta križ in govore: „Molimo te, o Kriste, in te hvalimo, ker si se svojim sv. križem svet odrešil!“

3) Udje naj ne časte samo križa, temuč tudi vse one izvoljene sv. kraje v Palestini, kjer se je prikazalo ljudem zveličanje. Zatorej naj se trudijo, da bi te kraje našega odrešenja kot najdražje zaklade sv. kat. Cerkev zopet pridobila, ohranila in dostojno spoštovala. To naj skušajo doseči z molitvijo in milodari. V ta namen naj moli vsak ud en petek v mesecu petkrat Očenaš in Zdrava Marija, Slava bodi . . . v čast peterim ranam Kristusovim, s končnim pristavkom: „Molimo te, o Kriste, in te hvalimo, ker si se svojim sv. križem svet odrešil!“

Tudi naj podeli vsak ud vsako leto kak milodar za potrebe Sv. Dežele.

4) Po dvanajst udov je ena skupina, kateri je na čelu pospešitelj ali pospešiteljica. Le-ta nabira ude in pošilja njih imena in milodare glavnemu poverjeništvu Sv. Dežele mej Slovenci na naslov: P. Jeronim Knoblar, frančiškan v Ljubljani. —

Vsaka skupina dobiva brezplačno in poštine prosto list „Cvetje“ z vertov sv. Frančiška, ki izhaja v Kamniku in prinaša poročila armade sv. križa, novice iz Sv. Dežele, objavlja nabrane milodare in imena vmerlih udov, ki naj jih pospešitelji naznanijo zgoraj omenjenemu glavnemu poverjeništvu, da jih bo le-to moglo priporočiti v molitev čuvajem sv. krajev in udom te armade.

Duhovne dobrote, ki se jih vdeleže udje armade svetega križa, so te-le: po določilu papeža Pija VI. z dne 31. julija 1778. so udje deležni vseh sv. maš, ki se darujejo na sv. krajih v Palestini; (po zadnjem izkazu varihov Sv. Dežele se bere nad

* Društvene križe preskerbi glavno poverjeništvu Sv. Dežele mej Slovenci. Posamezni stane 60 vinarjev; naročilu večega števila križev je treba priložiti še 20 vinarjev več za poštino. Berž ko prejmemo to vsoto, preskerbeli bomo križe, jih blagoslovili s postajnim odpustkom in z odpustkom ob smertni uri ter jih doposlali. Ni pa treba, da bi morali udje imeti te društvene križe, temuč zadostuje, če le sploh nosijo kak križ pri sebi, n. pr. pri rožnem vencu.

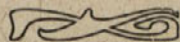
25 tisoč sv. maš za dobrotnike Sv. Dežele). Deležni so dalje udje vseh molitev in zatajevanj, pokoril, romanja in drugih pobožnih del, ki jih opravljajo varuhi sv. krajev in tam bivajoči ali tja romajoči kristijani; tudi vseh odpustkov, ketere v veči meri, kaker kjerkoli na svetu, dobivajo tam bivajoči ali tja romajoči verniki. Ti odpustki so in sicer popolni: na praznik Rojstva Gospodovega, na velikonočno nedeljo, in ob smertni uri.

Vsi pospeševavci armade sv. Križa dobe popolni odpustek tudi na novega leta dan in na praznik Marijinega Vnebovzetja.

Nepopolni odpustek sedmerih let in sedmerih kvadragen dobe udje, keder molijo petkrat Očenaš, Zdrava Marija in Slava bodi Bogu v čast peterim ranam Kristusovim.

Za škofe in mašnike. Škofje, ki zapovedo v svojih škofijah na veliki petek darovanje za Sv. Deželo in mašniki, ki to dobro delo svojim vernikom priporočajo ali sami nabirajo milodare za Sv. Deželo, imajo pravico blagoslavljati križe, navezovati nanje odpustke križevega pota in vsprejemati v bratovščino pasú sv. Frančiška popoterjenem obrazcu. (Kongreg. sv. obred. 26. junija 1894.)

„Armado sv. Križa“, to novo križarsko vojsko, priporočamo č. duhovščini, in vsem kristjanom, ki ljubijo in spoštujejo Jezusa, njegove jaslice v Betlehemu, njegove Matere hišico v Nazaretu, njegov križ na Kaljvariji in njegov sv. grob v Jeruzalemu. *P. J. K.*

Še nekaj za naše vojake!

P. H. B.

Veliko nekervavih žrtev se je že darovalo za tiste, ki za nas tvegajo kri in življenje. Vse tekmuje, da bi olajšalo našim braniteljem ljubljene domovine gorje, ki jim je nalaga domovinska ljubezen. Koliko se je že spravilo skupaj, da se jih obvaruje prehudega mraza; koliko, da se jim vsaj nekoliko osladi težke ure terpljenja. Koliko se moli in sv. maš daruje, da bi se zdravi na duši in telesu kmalu vernili sè zmago ovenčani. Da, ne samo njih težavno stanje mej vojsko, temuč tudi njih gorje po vojski je že našlo vsmiljene samarijane. Že se misli in dela na to, kako omiliti žalostno osodo onih žrtev vojske, ki se bodo

pohabljeni vernili na svoje domove. Res je, da se zverinska stran človekova menda še nigdar ni pokazala v taki luči kaker zdaj, a tudi njegova angeljska stran menda ni nikoli tako na dan stopila, kaker v tej vojski. Ljubezen je iznajdljiva, pravi sv. pismo. Vojska je to poterdila.

Nečesa sem pa jaz pri tej mnogoteri skerbi za naše vojake vendar pogrešal. V enem oziru se je po mojem mnenju za nje odločno premalo storilo. Zato: Še nekaj za naše vojake. In ta nekaj?

Vojaki vedo in mi vemo, da je v bojni čerti življenje še takega hrusta vsak trenutek na vagi. Denes piše, da je hvalu Bogu še zdrav, jutri morda ne bo mogoče več njegovih razmetanih udov zbrati. Vsak, ki gleda sovražniku v oči, mora biti vedno pripravljen pogledati tudi smerti v oči. Vsak, ki ima koga v vojski, mora biti pripravljen na žalostno sporočilo: „Padel je.“ Ali pa vojaki ali njih domači zadostno računajo s to možnostjo, ki lahko sleherni minuto prejde v žalostno resnico? Jaz mislim da ne! Zdi se, da eni in drugi za ta slučaj preveč računajo s častno, marterniško smertjo za domovino. Lepa je častna smert za domovino, toda raja ona sama ne odpira, naj bo še tako strašna. Tudi žertve bojnega polja ne gredo naravnost gori. Vojska bolj polni více ko nebesa.

Za olajšanje in okrajšanje tega terpljenja, kateremu vsak, še bolj pa vojak v bojni čerti lahko vsak trenutek zapade, se premalo skerbi, dasi je kerščanska ljubezen tudi za to terpljenje iznašla razna lečila in krepila. Mej temi se je eno čeprav tako izdatno skoro popolnoma prezerlo. V mislih imam tako imenovano ingolštadtsko mašno družbo, ki je bila v „Cvetju“ že ponovno priporočena.

Začetek in glavni sedež te družbe je v frančiškanski cerkvi v Ingolštadtu na Bavarskem. Odtod ime ingolštadtska mašna družba. Započel jo je pobožni frančiškanski redovnik P. Inocencij Majer. Rodila jo je žalostna skušnja, da se ljudje povprečno premalo brigajo za svoj in svojih najodločilniši trenutek: za zadnjo uro, in da le preradi in prekmalu pozabijo celo na tiste, ki so jim bili ob smerti nepozabni, kaj še le na druge. Skerb za srečno zadnjo uro in za dneve pozabljenosti in zapuščenosti po smerti je namen te družbe. Brezdvojbeno plemenit namen!

Že ime mašna družba pove, da je glavno sredstvo v dosego njenega namena daritev sv. maše. Gdor se želi pridružiti,

se mora ustmeno ali pismeno zglasiti pri vodstvu družbe. Če se to zgodi pismeno, mora pridejati natančen naslov. Vodja družbe ga vpiše ter mu določi dan za eno sv. mašo, ki naj jo da brati vsako leto po namenu družbe. Namen družbe pri teh sv. mašah pa je, kaker smo deloma že omenili, ta-le: Po priprošnji Brezmadežne sebi in drugim družbenim udom, zlasti tistim, ki se sè smertjo bore, sprositi srečno zadnjo uro; tistim udom pa, ki so se že ločili od tega sveta, a se morda še v vicah čistijo, pomagati do skorajšnje rešitve. To, vsako leto za eno sv. mašo dati v ravno označeni namen, je bistvena dolžnost družbenih udov, če se ta spolni, se doseže glavni cilj in namen. Sv. mašo se lahko plača kjerkoli, a če je le mogoče na dan, ki ga določi družbeni voditelj, drugače pa kaker hitro je mogoče.

Novi udje vplačajo petdeset vinarjev, na kar se jim izroče oziroma določijo družbena pravila zè vpisnim listom. Le-tega naj skerbno shranijo, da se po njih smerti določijo družbenemu voditelju. Ker družba vsako leto obhaja še posebne slovesnosti v isti namen in ima vestno vodstvo tako razsežne družbe tudi svoje stroške, se želi, da udje vsako leto za to žertvujejo nekaj vinarjev, ali pa enkrat za vselej tri krome petdeset vinarjev. Kar od teh dohodkov ostane, gre vse zopet v najplemenitiše namene — za misijone.

Glejte dragi, zavarovalnico vaših mož in mladeničev, ki jih imate v vojski. Njih telesno življenje ste zavarovali. Nič vam ni za primeroma visoka vplačila, ki so pri toliki negotovosti življenja pač umevna. Pozabili pa ste njih dušno življenje zavarovati, dasi je nevarnost zanje v enem oziru enako velika, v drugem pa še večja, ker je dušno življenje dragoceniše ko telesno. Toda če nis o še padli za domovino, še ni prepozno, še jih lahko zavarujete. Kar vpišite jih in spolnite, kar je treba spolniti! Keder jim boste pa pisali, jim pa povejte, da ste tudi njih duše zavarovali. Gotovo bodo to z veseljem vzeli na znanje. To je zadosti! Samo po sili se ne more nobenega spraviti v družbo, oziroma mu nakloniti njenih dobrot.

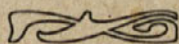
Gdo bi pa ne bil zadovoljen sè zavarovalnico, ki zahteva tako neznatna vplačila, naklanja pa tako velika povračila? Družba šteje nad sedem sto tisoč udov. Torej se opravi za nje ravno toliko sv. maš. Na dan jih pride tedaj nad dva tisoč. Če človek to pomisli, se mora čuditi, da družba ne šteje milijone udov.

Tedaj še to za naše vojake! Če so se našla mnoga požertvovalna serca, ki delajo in zbirajo za telesno preskerbo naših vojakov, naj se najdejo tudi taka, ki bodo vzela omenjeno dušno preskerbo v roke. Le-ta naj se obernejo na vodstvo mašne družbe, ki se za naše kraje nahaja v Mariboru. Naslov se naredi:

Častito vodstvo Marijine mašne družbe,

Maribor. (Štajersko).

Frančiškanski samostan.

Odperta noč in dan so groba vrata...

(Prešeren.)

Bolj ko prej kedaj čutimo resničnost teh besed našega pesnika pervaka zlasti v sedanjih dneh, ko zveni vsepovsod po Evropi mertvaška pesem, ko se odpira grob za grobom na bojiščih. Pa tudi doma, proč od bojnega hrupa, zapoje zvon prav pogosto temu in onemu milemu pokojniku v slovo in zadnji pozdrav.

Naša provincija sv. Križa je imela prav v kratkem času dva merliča. Že v zadnjem zvezku prejšnjega tečaja smo v priporočilu v molitev naznanili smert č. p.

† LADISLAVA JEGLIČA

ki se je v najlepših letih preselil v drugo domovino.

Bil je doma v Podbrezju na Gorenjskem, rojen 15. febr. 1886. V frančiškanski red je stopil dne 18. sept. 1902, slovesne obljube napravil 8. decembra 1906 ter bil posvečen v mašnika 12. jul. 1909. Še mlademu so že izročili predstojniki važne službe. Nastavili so ga v Žabnicah na Koroškem. Tri leta je bil za čas romarskih shodov vodja Marijinega svetišča na Sv. Lušarjih ter predstojnik ondotne samostanske družinice. Ko se je vstanovil frančiškanski hospic pri Novi Štifti na Dolenjskem, so ga predstojniki poslali na to novo dostojanko. Tu je bil duhovni pomočnik in voditelj glavne

skupščine tretjega reda za ribniško dekanijo. V vseh službah je je deloval z veliko vnemo, čeprav je že skrita bolezen jelā slabiti mlade moči. Šel je iskat zdravja v svoj gorenjski kraj. Kljub skerbni postrežbi v očetovi hiši se mu ni obernilo na boljše, dne 11. decembra lanskega leta ga je Gospod poklical k sebi. — Naš dragi „Lacko“ je imel lepo vzgojo v domači družini, ki je več otrok posvetila Gospodovi službi. Dičila ga je neprisiljena pobožnost in ljubezniva veselost in šegavost, vsi smo ga radi imeli — pa zgodi se volja božja; naj se veseli pri božjem Zveličarju, za keterega je živel na zemlji!

Dne 2. januarija novega leta 1916. je pa v našem kamniškem samostanu mirno zaspal č. p.

† RUDOLJF DOLINŠEK

starosta naše provincije sv. Križa in demantnomašnik. Rojen je bil v Šmarjah na Dolenjskem 2. novembra l. 1831., v red je stopil 4. sept. 1850., v mašnika je bil posvečen 22. septembra 1855. Služboval je v raznih samostanih kranjsko-hervaške redovne okrajine. V Pazinu in Kamniku je bil učitelj na ljudski šoli, v Brežicah, v Kamniku, v Jaski in Samoboru pa več let samostanski predstojnik ali gvardijan. Na stara leta je prišel spet v Kamnik v pokoj, sicer še čverst, ali v nogah je začel bolehati, vendar je še doma zverševal duhovska opravila, dokler je mogel. Ker je težko hodil, je maševal v samostanskem oratoriju, zadnja leta pa v celici poleg sobe, kjer je stanoval. Duh mu je ostal bister do smerti, dobro se je spominjal vseh preteklih dogodkov, pa tudi za sedanje cerkvene in državne razmere se je živahno zajemal. Tudi si je mariskaj pridno zapisal; imel je mej drugim zapisnik vseh učencev, ki so od l. 1862. do 1870. obiskovali četerti razred ljudske šole v Kamniku, kjer je bil nekaj let tudi voditelj glavne šole. Opombe v zapisniku razodevajo veliko ljubezen do neke-danjih učencev, zlasti ga je veselilo, če je kateri „kaj več postal.“ Učenci pa, ki še žive, se ga s hvaležnostjo spominjajo kot iz-verstnega učenika. — Pokojnik je zelo poterpežljivo prenašal bolečine mnogoletne bolezni, nič ni tožil o njih, v občevanju je kazal veselo in zadovoljno lice. Dosegel je in doživel, kar pač

redovnik more: obhajal je šestdesetletnico obljub in lansko leto 22. sept. šestdeseto obletnico mašništva. Brevir in druge molitve je do zadnjega pobožno in skerbno opravljal. Na praznik sv. Siljvestra je še maševal. Na novega leta dan pa ni mogel več vstati, prosil je, da bi ga prevedeli sè vsemi sv. zakramenti; opravil je še čilega duha vesoljno spoved, prejel sv. obhajilo, zakrament sv. poslednjega olja ter papežev blagoslov. Dne 2. jan. se mu je — kakor je bilo videti — celo zboljšalo, le noge so zelo zatele. Opoldne je rekel, da ne bo dočakal noči. In res, že o polu dveh pošlje brat, ki mu je stregel, sporočilo patrom, naj pridejo skupaj. Samostanska družina se zbere krog postelje vmirajočega, p. gvardijan prične opravljati molitve kakor predpisuje obrednik našega reda za vmirajoče brate, mej tem obstanejo oči častljivemu starčku; brez vsakega vzdihla ali smertnega boja je polagoma zaspal ter se prebudil v večnosti. Mirno obličje se tudi na mertvaškem odru ni dosti spremenilo. Prišli so pokropit še živeči učenci iz mesta, sedaj že sami priletni ter skazali ginjenega serca hvaležnost skerbnemu bivšemu učitelju. Dne 4. jan. dopoldne ob devetih se je zbralo lepo število prečastitih duhovnih gospodov iz okolice, nekaj bivših učencev je prišlo od daleč. Duhovno opravilo v samostanski cerkvi je opravil naš gvardijan č. p. Ananija, spreved od samostanske cerkve in pokop je pa prevzel preč. g. kanonik Ivan Lavrenčič; velika množica vernikov se je vdeležila pogrebnih obredov. Truplo pokojnega č. patra je položeno v grob, kjer že počivajo telesni ostanki davno vmerlega č. p. Ferdinanda Götzl, ki je bil svoj čas tudi učitelj na kamniški ljudski šoli.

Z Bogom, ljubeznivi naš starosta!

K sklepu nam bodi dovoljeno vsaj na kratko omeniti smert moža, za katerim po pravici žaluje vsa naša domovina. Isti dan, ko smo pokopali č. p. Rudoljfa, se je v Ljubljavi nanagloma preselil v kraljestvo večnega miru preblagorodni gospod

FRANČIŠEK POVŠE
državni in deželni poslanec.

Njegova dobra dela so znana ne samo nam Slovencem, temuč tudi drugim narodom naše drage Avstrije. Blagi pokojnik je dobro porabil talente, ki jih je prejel od Stvarnika. Dal je Bogu, kar je

božjega, cesarju, kar je cesarjevega in našemu narodu, kar je njegovega. Za božjo čast je živel doma in v javnem življenju. Njegov zgled in navdušena beseda je vžigala množice za kerščanske vzore, zlasti o priliki katoliških shodov, ki jim je bil predsednik, in na zborovanjih katoliških akademikov. Živel je za Avstrijo in našega presvitlega vladarja, živel za naše slovensko ljudstvo, čiger jedro je kmečki stan. Lehko je dal račun od svojega hiševanja, čeprav je prišla smert nenadoma. Sredi dela za naš narod in našo državo se je ločila njegova velika blaga duša od tega sveta, v ljubezni do božjega Zveličarja, v ljubezni do vseh ljudi, pripravljena, dozorela za nebesa, dom popolne ljubezni. „Jezus,“ to je bila zadnja beseda, poslednji vzdih moža, ki je živel v svetu za večnost!

Zgubili smo na zemlji nevtrudnega delavca, očeta in zagovornika naših pravic, ali v božjem kraljestvu, v domovini popolne sreče imamo — to terdno upamo — novega priprošnjika in zastopnika.

Vsi nepozabni pokojniki, ki so se v zadnjem času poslovili od nas, naj po božji dobroti počivajo v miru!

Tretji red v Škofji Loki.

Večkrat sem slišal: „na Kranjskem niso tla vgodna za tretji red,“ in to se je reklo tudi o Škofji Loki. Iz lastne skušnje pa lahko terdim, da je naše verlo gorenjsko ljudstvo za vse dobro vneto, in tako tudi za tretji red sv. Frančiška. Predlansko leto (1914) so se veršile v naši redovni cerkvi od 15. do 19. novembra duhovne vaje z namenom, da se tukajšnji red poživi, potem pa, da bi se pridobilo novih udov, da bi se tako tretji red bolj razširil mej našim dobrim ljudstvom. Hvala Bogu, obôje se je doseglo. — Ob sklepu duhovnih vaj je bilo 135 članov sprejetih v tretji red, in vsi, tako prejšnji člani kaker ti novinci so se zè

vso vnemo oklenili tretjega reda, pridno so hodili k mesečnim shodom, pogostoma k sv. zakramentom, prav mnogi k vsakdanjemu sv. obhajilu. — V naši cerkvi je bilo letos nad 60.000 obhajanih, poprejšnja leta pa navadno 35.—40.000.

Splošno lahko terdim, da je življenje premnogih naših tretjerednikov v resnici vzgledno v vsakem oziru, tako da zares delajo čast III. redu. Pridno prebirajo „Cvetje“, tudi knjigo „Pot v nebesa“ je že precej razširjena mej njimi ter posebno onim dobro služi, ki se ne morejo shodov vdeleževati.

Lansko leto (1915) smo imeli dve pobožnosti: od 10. do 19. marcija devetdnevno vojno pobožnost v čast presv. Sercu Jezusovemu, na čast Materi božji in sv. Jožefu za srečen izid vojske; druga pobožnost je pa bila od 17. do 21. novembra, imeli smo namreč tudi lani duhovne vaje za tretji red. Namen teh duhovnih vaj je bil, da bi se predlanskim pri duh. vajah sprejeti novinci dobro pripravili na redovno obljubo. Vsaki dan so bili trije govori, katerih so se vsi tretjeredniki prav pridno vdeleževali. Na pridižnici in v spovednici so prav radi pomagali naši goriški patri, ki bivajo začasno v tukajšnjem samostanu; hvala jim v imenu tretjerednikov.

Zares genljivo je bilo v nedeljo pri sklepni slovesnosti, ko je 108 tretjerednikov - novincev, oblečenih na zunaj z redovno obleko, klečalo pred izpostavljenim Najsvetejšim, in ko so vsi skupno glasno in svečano obljubili in se zavezali ves čas svojega življenja ostati v III. redu ter spolnjevati zapovedi božje in vodilo tretjega reda. K redovni obljubi bi jih prišlo več, a nekateri možje in mladeniči so pri vojaki, tudi nekaterih drugih ni doma, nekateri so bili pa zadržani, a so večinoma prišli k redovni obljubi pri shodu prvo nedeljo mesca decembra. Po končanih slovesnih litanijah in zahvalni pesmi je bilo 24 udov vnovič sprejetih. — Od predlanskih duhovnih vaj pa do lanskih jih je bilo ob shodih mej letom sprejetih vseh skupaj 196; in tako šteje sedaj naša skupščina skupno 2886 udov. Gotovo lepo število, a dal Bog, da bi se še vedno bolj pomnožilo, da bi se tem bolj razširil in vdomačil tretji red sv. Frančiška mej našim dobrim gorenjskim ljudstvom.

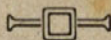
P. L.

Iz Idrije.

Dne 12. decembra 1915. se je preselila v večnost naša dolgoletna prednjica III. reda gospa Albina Treven v 63. letu svoje starosti. Bila je vzor matere in gospodinje, a tudi vzor in zgled voditeljice tretjega reda sv. Frančiška. Imela je v življenju veliko terpljenja, bolezni v družini, težav v raznem poslovanju, ali ohranila je pri vsem ono mirnost in vdanost, ki ti že sama govori: spolnila sem vse vestno, svojo dolžnost izveršila natančno, drugo pa Bogu prepustim, on je vsegamogočen in pravičen vladar nas vseh. In ni je prevzelo v sreči, in nikoli vpognilo v nesreči. Zato je lahko dajala svête družabnicam III. reda, saj je že sè svojim vzgledom pokazala, kako se je treba vesti v raznih položajih našega življenja. Ko še ni bilo pred toliko leti priporočila in svêta za vsakdanje sv. obhajilo, se je že ona posluževala tega izrednega sredstva in od tam čerpala tisto moč in stanovitnost, ketera jo je spremljevala v raznih nezdah. Posebno ljubezen je imela do cvetlic. Blizu 40 let je preskerbovala sveže cvetlice za tukajšnjo župno cerkev. — Neka posebnost je idrijski božji grob. V baročnem slogu napravljen se postavi sredi cerkve. In če hoče biti parada, mora goreti pač 50 sveč, ali tudi nad 100 lončkov in loncev svežih ali vsaj zelenih cvetlic. In te je ona preskerbovala tako vspešno, da smo se čudili. Še led je bil po cesti, sneg in mraz o kakih velikonočnih praznikih, pa glej, svežih cvetec je kar mergolelo na odru. Znanci in sorodniki so jo že poznali. Za god 1. marcija so ji poslali le kake ravnokar razcvetele cvetke, in te je ona negovala, da je bilo kaker mesca rožnika na veliki petek. „Meni so jih poslali, ker vedo, da bodo za ljubega Odrešenika namenjene,“ se je pohvalila na svoj godovni dan in vedeli smo, da bo ljube cvetke doma tako pripravila, da bodo pravi kras v cerkvi.

Počivaj v miru, blaga idealjna duša, naj ti Vsegamogočni poplača tam vse, kar si storila v toliki meri tu za njegovo čast! — Nam tretjerednikom pa bo ona ostala v blagem spominu ko vzoren zgled pravega uda tretjega reda.

Priporočilo v molitev.

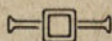
V pobožno molite vse priporočajo: rajni č. p. Rudolf Dolišek, bisernomašnik prvega reda manjših bratov sv. Frančiška, vmerl 2. jan. t. l. v Kamniku, dopolnivi 84 let in dva mesca telesne ter 65 let in dva dni menj ko štiri mesce redovne starosti; dalje pokojni udje III. reda

1) skupščine idrijske: preč. gosp. Frančišek Onušič, bivši prvi voditelj, gospa Aljbina Treven, 18 let vzorna prednjica, Frančiška Bajt, Jera Jelenc, Marija Kobal, Ivana Treven, Jera Vončina, Terezija Podgornik.

2) skupščine novomeške: Neža (Marija) Klopčar iz Šmihela, Jera (Hijacinta) Potočar iz Prečine.

3) skupščine kamniške: Ivana (Elizabeta) Lončar iz Vodice. Nadalje priporoča v molitev neki preč. g. župnik svoje nečake vojake.

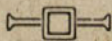
Priporoča se v molitev neka bolna oseba III. reda.

Zahvala za vslišano molitev.

M. Z. naznanja zahvalo Bogu in sv. Antonu za prejeto milost.

U. T. se zahvali presvetemu Sercu Jezusovemu in prečistemu Sercu Marijinemu in pa sv. Antonu Padovanskemu, ker je bila vslišana v neki važni zadevi.

Darovi.

Za kitajski misijon došlo v Kamnik:

neimenovana: 2 K; III. red iz Pazina: 11 K; iz Novega mesta za tri otroke, ki naj se kerstijo na imena Terezija, Jožef, Frančišek: 70 K.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1916.

Mesec februarij ali sečan.

1. torek: bl. Andrej, sp. 1. r. **P. O.**
2. **sreda**: Svečnica, V. O. **P. O.**
3. četrtek: bl. Odorik, sp. 1. r. **P. O.**; sv. Blaž, škof.
4. petek: sv. Jožef Leoniški, sp. 1. r. **P. O.**
5. sobota: sv. Peter Kerstnik in tov. m. japan. 1. in 3. r. **P. O.**; sveta Agata, d. m.

6. **nedelja**, 5. po razglasenju Gospodovem; sv. Doroteja, d. m.
7. ponedeljek: bl. Anton Stronkowski, sp. 1. r.
8. torek: sv. Janez Matski, sp.
9. sreda: bl. Egidij Marija, sp. 1. r. sv. Apolonija, d. m.
10. četrtek: sv. Skolastika, d.
11. petek: prikazanje brezmadežne Device Marije v Lurdu.
12. sobota: 7 svetih vstanoviteljev reda služabnikov Marijinih.

13. **nedelja**, 6. po razglasenju Gospodovem; bl. Ivana Valeška, vd.; bl. Viridijana, d. 3. r. **P. O.**
14. ponedeljek: sv. Andrej Korzinski, škof; sv. Valentin, mašnik, m.
15. torek: sv. Romuald, opat; sveti Favstin in Jovita, mučenca; pre-
nešenje trupla sv. Antona Pado-
vanskega.
16. sreda: bl. Filipa Marerijska, d. 2. r.
17. četrtek: sv. Hilarij, škof, cer-
kveni učenik.
18. petek: sv. Marcelj in sv. Si-
meon, škof, m.
19. sobota: sv. Konrad Pijačenski,
sp. 3. 3., **P. O.**

20. **nedelja**, 1. predpepel.; sv. Raj-
mund Penafortski, sp.
21. ponedeljek: sv. Angela, d. 3. r.
P. O.
22. torek: sv. Margarita Kortonska,
spokor. 3. r. **P. O.**
23. sreda: sv. Petra stol v Antijohiji.
24. četrtek: predpraznik sv. Matija,
aposteljna.
25. petek: sv. Matija, apostelj.
26. sobota: bl. Sebastijan Aparicij-
ski, sp. 1. r.

27. **nedelja**, 2. predpepel.; sveti
Ignacij, škof, m.
28. ponedeljek: bl. Janez Triorski,
m. 1. r.; bl. Evstahija, d. 2. r.
29. torek: blaženi Tomaž Korski,
sp. 1. r.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1. in 3. reda.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnoma odpustkom za 1. in 3. red.

